

[Aksel Larsen.]

kapløb. Der er kommet en beskedne regulering af lønningerne opetter nu i marts-april på grundlag af det lønregulerende pristal fra januar. Det foregående lønregulerende pristal havde vi i juli måned i fjor. Den beskedne lønregulering opetter, der er sket, er altså kommet på grundlag af prisstigningerne eller rettere sagt på grundlag af den registrerede prisstigning mellem juli måned i fjor og januar måned i år. Det vil sige, at lønstigningen er kommet ca. et halvt år efter prisstigningerne. Under sådanne omstændigheder kan man jo ikke tale om noget kapløb.

Derpå taler man om, at et af midlerne mod de økonomiske vanskeligheder skal være noget, man kalder „økonomisk borgfred“. Det ville være ønskeligt, om man talte noget tydeligere, om man sagde, hvad man mener med økonomisk borgfred. Jeg er for så vidt ikke i tvivl om det, jeg tror heller ikke, flertallet af arbejderne er i tvivl om det; men de, der taler om økonomisk borgfred som helsemidlet mod alle samfundets onder, burde forklare mere tydeligt, hvad de mener dermed. For så vidt de skulle holde sig beskedent tilbage, kan jeg sige som min opfattelse, at ved økonomisk borgfred forestiller man sig, at der skal være fred mellem fagforbund og arbejdsgiverforening, og at den fred eventuelt skal fremskaffes ved statsindgreb, tvungen voldgift eller ved lignende midler, med andre ord, at fagforeningerne skal bremses eller forhindres i at varetage deres medlemmers interesser til forbedring af løn- og arbejdsforhold.

Dette spørgsmål om økonomisk borgfred blev diskuteret i den tidligere Handels- og Kontoristforening, som nu hedder Københavns Handelsstands Klub, ved et møde, der holdtes den 23. januar i år. Ved denne lejlighed udtalte den højtærede statsminister sig om spørgsmålet, og han afviste ikke tanken om at lægge byrder på arbejderne gennem såkaldt økonomisk borgfred, men spurgte kun om, hvilke byrder andre grup-

per så ville bære, hvorpå han tilføjede, at naturligvis måtte sagen overvejes, men det ville nok være bedst at vente til efter valget med at tale nærmere om det. Ja, det er faktisk det, der karakteriserer hele situationen forud for dette valg: de afgørende spørgsmål, der virkelig har betydning, og som vælgerne burde have anledning til at tage stilling til, vil man kun udtale sig om i tågetale, og man vil vente med at tale mere konkret om dem til efter valget, til efter at vælgerne har afkrydset stemmesedlerne.

Vi kommunister bestrider den falske nationaløkonomiske teori, der går ud på, at det er lønstigningerne, som er skyld i prisstigningerne. Det kan i øvrigt ses af hele den udvikling, der er sket i arbejdsproduktivitet, i landets produktion, i prisstigninger og lønstigninger, og det kan belyses med masser af eksempler.

Jeg vil f. eks. minde om, at blandt vore mange rederier har vi dampskibsselskabet Orient, som er et af de mindste, idet det jo kun ejer én fragtbåd, „Vestralia“, på 6 455 t. Denne fragtbåd har en besætning på 40 mand. Jeg skal ikke kunne sige, hvor store deres lønninger er, for der er forskel på kaptajnens og messedrengens løn, men mere end 10 000-12 000 kr. har de vel ikke i gennemsnitlig årlig løn. Dette rederi har ved hjælp af denne ene fragtbåd i løbet af 1956 haft et nettooverskud på 4 168 000 kr.; altså, efter at man har betalt lønninger og andre udgifter, er der over 100 000 kr. i overskud pr. beskæftiget sømand. Vi ved godt, at fragtraterne er høje, og at fragtraternes højde virker varefordyrende, men på baggrund af et sådant eksempel er det stærkt at påstå, at det er arbejdernes lønninger, der er skyld i, at priserne er så høje. Vi kommunister er nu, som vi var det i fjor, og som vi altid har været det tidligere, af den mening, at staten ikke har ret til at hindre fagforeningerne i at varetage arbejdernes interesser.

Når det ærede medlem hr. Erik Eriksen så smukt taler om, at der findes visse sam-